

A photograph of a young couple embracing in a field of tall green grass under a clear blue sky. The couple is shown from the waist down, wearing blue denim jeans. The man's arms are wrapped around the woman's waist, and her hands are resting on his hips. The background is a soft-focus field of green grass and a clear blue sky.

Zuzka Šulajová

Džínsový denník

Lukášovými
očami

Zuzka Šulajová

Džínsový denník
Lukášovými očami

Vydal Slovenský spisovateľ, a. s.
Vajnorská 128, 831 04 Bratislava 3
E-mail: slovenskyspisovatel@slovenskyspisovatel.sk
www.slovenskyspisovatel.sk
Zodpovedná redaktorka Viera Hrkčková
Tlač Kasico, a. s., Bratislava

© Zuzka Šulajová 2013
Cover Design © Peter Brunovský 2013
Cover Photo © ISIFA/Gettyimages Creative RF/
Slovak Edition © Slovenský spisovateľ, Ltd, 2013

ISBN 978-80-220-1757-2

Venujem mame a ockovi,
vd'aka ktorým píšem.

25. 8. 2003 - utorok

Ja to nechápem. Človek je chvíľu na dovči v Taliansku, a keď sa vráti domov, vidí to dievčisko s nosom zaboreným do zošita čarbať ako urieknuté. Všade trapošsky vláči ten svoj modrý zápisník a vždy škriabe tým istým perom. Semokovci sú odjakživa trochu trafení a zdá sa, že to neobišlo ani ich najmladší výhonok Paulu. Videl som ju práve vonku čakať na ségru. Na moju ségru, aby som bol presný, ktorá sa potrebovala pochváliť svojimi talianskymi úlovkami v ľudskej i materiálnej podobe (aj keď mám pocit, že pre Denisu je aj chlap iba materiál; ďakujem ti, Bože, že ako brat som pred jej pazúrmí uchránený). Oslovil ju zatiaľ nejaký chuj a len čo sa ho zbavila, začala zúrivo čarbať. Čo sa jej porobilo? Je to trápne, zdĺhavé a nepohodlné. Skúšam to zo zvedavosti, či v tom nie je skrytý trik, ale vôbec ma to neberie.

28. 8. 2003 - štvrtok

No ty vole. Pred chvíľou sa Paula kvalitne zrúbala na chodníku (na rovnom chodníku), a keď som jej chcel ísť pomôcť pozbierať rozsypaný nákup, už pri nej stál nejaký chalan. Div sa neroztopila pri pohľade naňho. Som sa otočil a šiel preč. Kašľať na ňu. Idem von s chalanmi, báb ulovíme dosť.

31. 8. 2003 - nedeľa

10.01

Ahoj, Lukáško, večer bol úúúúplne že úúúúžasný, najúžasnejší!
Chystám sa dnes s partiou na kúpku, idú dve moje kamošky a ich frajeri. Nechceš sa pridať? Bude žúžo! Cmuci cmuk, Beruška.

Pfu. Máme niekde vedro, že by som to vyvrátil? Keď nejakej poviem, aké má pekné oči, ešte to neznamená, že s ňou chcem chodiť popárikovaný, preboha. Som ešte mladý!

15.35

Hej, ségra dostala návštevu!

„Ááá, koho to sem vietor zavial?“ privítal som Paulu, keď som otvoril dvere, pripravený zaplesnúť jej ich pred nosom. Psina musí byť, nie? A ona ani nemrkla, dokonca si ma nevšimla, len vletela dnu, vytrielila po schodoch tak, že by som za ňou nestíhal, a zvrieskla Denisino meno na celý Lamač. Čas ísť počúvať, o čo ide!

15.49

Patrik, Patrik, Patrik. Doprede, kto je Patrik, že je z neho malá Semoková celá hotová?!

16.12

Ale vyzerá to, že ségra dodržala slovo a Paula nemá ani poňatia o tom, že budeme chodiť do tej istej školy, hahaha. Dúfam, že aj do tej istej triedy, aby ju šľak trafil zo mňa, haha. Som fakt zvedavý, aké to bude na strednej, všetci kamoši tvrdia, že stredná je raj – párty, baby, párty, baby, lyžiarsky, baby, juhú!

18.21

„Jaj!“ ušlo mi, keď ma do hlavy trafil vankúš – to je spôsob mojej inteligentnej ségry, ako upútať pozornosť, ak má pocit, že sa jej venujeme menej, ako si zasluhuje.

Otvorila ústa, dačo zaartikulovala, ale nepočul som ani bú; pri-
nútilo ma to stíšiť decibely z rádia. Taká oštara, mať sestru...

„Ty fakt túžiš ohluchnúť?“ Už som ju počul.

„Dievča, ty sa staraj o svoje bubienky, ja sa budem o svoje,
áno?“

„Ibaže moje dvere nie sú zvukotesné.“

„Kto si ako zariadi, tak má,“ logicky som jej odpovedal a chcel
som Eminema, najrapového speváka na svete, pustiť znova.

„Hej, počúvaj chvíľu, je to otázka života a smrti,“ odtisla mi
ruky od gombíka volume Denča.

„Zomiera ti morča?“

„Aké morča?“ nechápala. Samozrejme, veď nijaké nemáme.

„Vidíš, takže žiadna otázka života a smrti,“ mykol som ple-
com a už druhýkrát som sa pokúsil vpustiť do života trochu
hudobného elánu – a zase neúspešne.

„Lukáš, prekristove rany. Toto nepočká, potrebujem prelo-
ženie mužskej reči. Čo znamená, keď mi Martin povedal, že
som nádherná a on je zo mňa hotový, ale teraz nemá priestor
na vzťah?“

Klesla mi sánka. To by sme mali otázku života a smrti. „Pred-
sa to, že podľa neho si nádherná a on je z teba hotový, ale te-
raz nemá na vzťah priestor,“ poľukal som si po hlave.

Ségra sa mračila. „Tak buď sa mu páčim a chce ma, alebo
nechce, nie?“

„Skrátka sa mu páčiš, ale teraz má niečo, čo mu nedovolí sa
na teba sústrediť, sorry, bejby,“ zažmurkal som. „Tu asi nebu-
deš úspešná.“

„Och,“ vzdychla Denisa a konečne vypadla z izby.

Tie baby. Ešteže som sa narodil ako chlap. Že otázka života
a smrti... I keď vlastne... moja ségra je schopná ho za odmiet-
nutie oskalpovať, asi by som toho Martina mal vypátrať a va-
rovať ho, či? Ale nie, babám sa radšej do cesty nepliešť, nikdy
nevieš, čoho sú schopné.

Eminem, ideeeš!

21.37

Dnes mi volal Milan. „Sevas, kámo, ako ide život po včerajšom rozbití sa?“

„Som zlepený,“ zaškeril som sa. „Čo tvoje natrhnuté ucho?“ Milan sa šikovne zavesil na vešiak, netuším, ako sa mu to podarilo. Alkohol je zázrak.

„Už netečiem,“ zachechtal sa. Zrejme myslel, že už nekrváca. Krví vtedy bolo ako z voľa. Však ucho. „Človeče, Miša chce-
la tvoje číslo, tak som jej ho dal, okej?“

Zmiatol ma. „Aká Miša?“

„Kokos, chlape! Veď si s ňou strávil polku noci! Máš hmlu?“

„Aha, ona sa volala Miša? Ja si pamätám len dlhočizné nechty, lebo mám od nich stopy na chrbte, ale to je tak všetko,“ zaškeril som sa. „A prečo chcela číslo?“

„Aj ja som sa pýtal, ale povedala, že sa nemám starať. Kvôli tým nechťom som jej ho radšej dal, tak ťa teraz len bratsky varujem.“

„Super, dík, si kamoš,“ prikývol som.

„Hej, vadí ti to? Myslel som, že sa ti páčila.“

„Ale hej, ušla.“

„Chceš jej číslo?“

„Načo? Veď ona brnkne, keď bude chcieť.“

„Tak je,“ súhlasil Milan. „Daj potom vedieť pikošky, kámo.“

Cítil som, že sa škerí od ucha k natrhnutému uchu, a tiež som sa zaškeril. Načo sa snažiť, keď to baby spravia za nás, a ešte k tomu rady, nie?

Dnes mám vlastne posledný voľný deň, od zajtra som veľký stredoškólák. Hurá, konečne budem mať stredoškolskú auto-ritu!

21.56

Moment, čo robím? Už vypisujem rovnako ako Semoková, zbláznil som sa?!

2. 9. 2003 - utorok

22.03

Taaak, prvý deň za mnou, celkom sranda. Nemôžem si pomôcť, chce sa mi to zapísať. Nie som švihnutý ako Paula, že píšem všade a pred všetkými, tak sa nemusím báť, že ma obvinia z teplošstva.

Najprv som si ráno našiel správu od dotyčnej Miše. Posielala mi ju po jednej v noci. Celkom by ma zaujímalo, či na mňa toľko myslí, že nemôže spať?

Ahoj, Lukáš, prekvapenie? :) Píše Miša zo včerajška. Myslela som si, že by bola škoda stratiť kontakt, zabavila som sa s tebou. Ak ma budeš hľadať, ľahko ma na tomto číselku zastihneš, a dúfam, že sa čoskoro vidíme! Pusa... kamkoľvek si želáš ;) Miška.

Kamkoľvek si želám, hmm... Tak túto mám chytenú, keby som sa nudil, haha. Myslím, že sa jej ozvem, keď nebude čo robiť.

No a potom som už cestoval a musím povedať, že som v živote nezažil veselšiu cestu do školy. Najprv som si myslel, že Semokovú šoknem už v autobuse, ale keď som videl, čo stvára, len som si to užíval z diaľky. Dobešla na bus, akoby to bol posledný spoj v živote, a dychčala tak strašne, že som chvíľu váhal, či nepotrebuje umelé dýchanie. Seriózne! Ľudia po nej pozerali dosť neisto. Pred našou školskou zastávkou šofér prudko zabrzdil, ona stratila rovnováhu a pästou vrazila do nosa chlapovi pri nej, ktorý začal hystericky nadávať. Už-už som jej chcel dobehnúť na pomoc, ale, našťastie, sa nakoniec upokojil a ja som mohol zostať nestranným pozorovateľom. Najväčšia sranda je tá – a to si ona nevšimla – že ten chlapík robí v našej škole! Musím zistiť, či učí, alebo je to údržbár či čo. Pri tom svojom šialenom čarbaní do zošita a zoznamovania so spolusediacou ma nezaregistrovala, žiadne „Jeej, Lukáš, a čo ty tu, to je super, že budem mať v triede brata najlepšej

kamošky“. Musel som do nej hodiť knihu, aby som sa dočkal reakcie! Ten jej ksicht stál za to.

Trieda vyzerá zaujímavo, myslím, že to budú skvelé štyri roky života. Naša triedna Púťová je zrejme trošku šibnutá a nahluchlá – podľa toho, ako nahlas rozpráva. Máme tam štyri neskutočne nádherné baby, my majitelia chromozómu Y sme na ne obdivne zízali polovicu času, čo Púťová kričala školské formality. Ja inak sedím s nejakým Filipom, dúfam, že má filipa, lebo vyzerá, akoby ho vystrihli z časáku. Len som čakal, kedy mu z vlasov začne odkvapkávať gél na lavicu alebo že do triedy vletia šialené fanúšičky slávneho hráča rugby či čoho. Potom je tam Tom, vyzerá, že bicepsy má väčšie ako stehná, Tibor a Gustáv, teda Gusto, lebo vraj Gustáv mu pripomína guňára (ako na to prišiel, netuším). Tí dvaja sa zdajú ok. Jaj, a zabudol som Ivana, to je evidentne úplná kocka. Sedí pred katedrou, dioptrie, že by som nimi videl mikroskopické detaily tkaniva, má aj strojček na zuby a hltá Púťovú ako svoju novú stredoškolskú modlu. No a tie štyri baby, hm. Nádherné postavy, veľké kozy, pekné ritky, voňavé vlasy, zdravé zuby, aaa, došľaka, mňam. Akurát mená mi akosi ušli. Ale aby som bol fér, nezabudol som na Leu, pôsobí ako baba do pohody, hoci by som si ju na ulici nevšimol, Bertu, ktorú by som si všimol, lebo je na to dosť veľká, Paulinu spolusediacu s očami, do ktorých radšej nepozerám, lebo mám pocit, že ma číta. A Paula bez komentára.

Hurá, zajtra ďalší deň!

3. 9. 2003 - streda

16.24

Another great day! Milujem byť stredoškolákom! Síce som ráno prišiel do školy len tak naverímboha, lebo som si včera zabudol odpísať rozvrh, takže som netušil, aké knihy by som si mal vziať, a rovno som všetky nechal doma (prepáčte, ale tých štyridsať kníh so sebou nebudem nosiť, Paule kvôli takej-

to blbosti tiež nebudem volať, a na ostatných som číslo ešte nemal – presne tak, vážení, nemal je správny čas; teraz už mám čísla na všetky tie kočky).

Hneď ráno k nám podišla Erika, tak sa volá tá kráska s dlhými blond vlasmi omamnej vône, a jej krásne kamošky Tamara (tá ohnivočervená hriva!) a Lucia nás pozorovali z úzadia. Baval som sa. A potom, neviem, čo sa stalo, ale zrazu naša triedna Púfka zvrieskla Paulino meno tak, až sme všetci boli radi, že sa nevoláme Paula – a po verdikte ešte radšej, haha.

„Paula Semokovááá? Vy máte slabý hlaaas, bolo by lepšieee, keby ste sedeli vpreduuu! Prosím, presadnite si k Ivovi Žitnááákovi!“

„Nie!“ vydýchla Paula s decibelom vo výške, ktorý len potvrdil Púfovej slová o nepočuteľnosti. Šikovná. A potom jej už neostalo nič iné, len si s výrazom zmoknutej sliepky presadnúť k nášmu triednemu budúcemu machrovi. Parádne sme sa nasmiáli. Chcel som ju povzbudiť a vztýčil som palce, že všetko bude ok, ale z nejakého dôvodu ju to našťvalo.

Triedna nás oslobodila od učenia, našťastie, vôbec sa na to ešte necítim, priveľa nových dojmov. Napríklad taká exkurzia ku skrinkám, kde by sme sa mali prezúvať, ale koho zaujíma, či mám na nohách tenisky, v ktorých som prišiel, alebo tenisky, ktoré nosím len v škole? Preboha, trpáci. Tam som sa však ocitol práve vedľa Pauly a neodpustil som si zopár slov, prvých, odkedy sme spolužiaci.

„Kto by si pomyslel, že budeme v tej istej triede, čo?“ zasmial som sa dobromyseľne.

„No predsa ty. Aby si si ma mohol obzerať,“ zaútočila. Uf, čo som spravil?

„Vtipná,“ zasmial som sa rozpačito. Možno som príliš okatý s tým pozorovaním.

„Zaujímavé, že na prijímačkách som ťa nevidela,“ dodala, čo ma prekvapilo, lebo zvyčajne sa obmedzuje na odpoveď a útek.

„Pretože som si túto školu vybral ako poistku, chápeš, nie? Keď som prijímačky na prvú školu nezvládol, robil som ich tu,

ale o mesiac neskôr ako ty. Došlo ti to?“ Keď sa chce škriepiť, doprajem jej to.

Zagánila na mňa a povedala: „Nemusíš mi to vysvetľovať tak po lopate, drahý.“

Že drahý. Ale potom k nám podišiel ďalší nádherný exemplár ženy, čo matka príroda stvorila, až som hneď zabudol na nejakú výstižnú odpoveď. „Počkajte, veď nehryziem!“ zvolal som rýchlo, keď Maťa odvádzala Paulu odo mňa preč, akoby som bol nakazený. Paula jej pre istotu vysvetlila, že som brat jej najlepšej kamarátky (akoby som bol niečo iné!), a Maťa na mňa upierala tie svoje obrovitánske hnedozelené oči. Z neko-nečného očného kontaktu nás nakoniec vytrhol debil Filip, ktorý ma tresol po chrbte, a následne sa k nám pridali i Tominečko; obaja sme sa potom rehotali pri pohľade na Filipa, ako svoje dlane pridrža na Erikinom pevnom zadočku. Zabila by ma Maťa, keby som to skúsil?

Potom som sa radšej veľmi rýchlo spamätal, lebo ďalšia hodina bola nemčina s nejakou Bedánovou, ktorá na nás šprechoštekala a evidentne za tých osemnásť rokov života v Nemecku podedila tvrdú nemeckú náтуру, nepoznajúcu zábavu. Sústredil som sa, ako sa dalo, ale aj tak si z hodiny nič nepamätám. Mínus pre Bedánku. Po hodine sme mali veľkú prestávku a s chalanmi sme sa valili z triedy do bufetu zohnať dačo pod zub. Videl som, ako sa Paula snaží polievať kvety v triede (kto to kedy počul, hneď druhý deň v škole?!) a nedočiahne na najvyšší. Tak som jej dobrosrdečne pomohol a polial ho za ňu, ale ona len vypliešľala okále, akoby som sa dopustil neviem-akého hriechu.

„No čo je? Si krpaňa,“ vysvetlil som a utekal som von.

„Náš chemikár,“ dozvedel som sa od Gusta, keď sme minuli pomedomého chlapíka.

Kokos, nevedel som sa dočkať ďalšej hodiny, to je ten pánko, čo mu Paula v autobuse vrazila! Nechal som si to zatiaľ pre seba a viezol som sa na Filipovej a Tomášovej povesti nových krásavcov v škole. O chvíľu sme poznali všetky nádherné baby

z tretieho a štvrtého ročníka, a tie sa teda vedia vykrúcať! Hlavne jedna – šortky a hlboký výstrih a ruka na vyvinutej hrudi pri každom druhom slove, uľ, dala nám zabrať! Ale meno si nepamätám, tá úbohosť!

Dostal som dnes aj esemesku od tej Miše (Stretneme sa dnes?), asi sa nemohla dočkať, kedy jej napíšem. Myslel som, že v piatok, ak sa mi bude chcieť, ale ok, keď je taká žeravá. Kývol som jej na to, zvedavý, čo odo mňa chce.

Zvyšok školského dňa prebehol v skvelej nálade. Iba telesná ma sklamala. Hodina odpadla, ale asi by som sa nemal čudovať, lebo Močovičová, obrovská ženská s božským menom, je taká veľká, že neviem, ako naša telesná bude vyzeráť... Trošku som ustarostený.

Po škole som sa bavil s Gustom na margo nejakých tanečných krokov, ktoré tam predvádzal, keď som si všimol, že okolo nás prešla Paula a ani si ma nevšimla. Narýchlo som sa s Gustom rozlúčil a len tak-tak som naskočil na náš autobus.

„Hej, my máme spoločnú cestu!“

Zagánila na mňa, akoby som bol otravný hmyz. „Ale, Lukáš, prosím ťa, ja nie som hluchá!“ Habkala po tyči, keď sa autobus pohol. A potom to zabila: „Ibaže nevidím dôvod, prečo by som mala na teba čakať.“

Tým ma tak ohromila, že som sa zmohol iba na chabé: „Pánafera, to ti ani Denisa za to nestojí?“

„Čo s tým má Denisa?“ vygúlila okále. „Veď my dvaja sme odjakživa ako cudzí ľudia.“

Aha. To si budem pamätať. „To je fakt. Máme fajn triedu, čo povieš?“ dodal som neutrálne, aby nenastalo trápne ticho. Ešte to tak, aby niekto videl, že toto dievčisko sa ma mohlo dotknúť!

„Áno, aspoň jedna polovica je úplne normálna,“ útočila ďalej.

Ok, keď chce, tu to má! „Hlavne Erika je super kus, no nie?“

Pozrela na mňa, akoby mi švihlo. „Prepáč, ale ak ti to nie je známe, ja som založená heterosexuálne.“

Ty kokos, tá je štiplavá! Žeby na ňu žiarlila? Nemohol som to nechať len tak, takže tentoraz som bol ozaj drzý: „Už sa prestávam čudovať, že si ešte nechodila so žiadnym chalanom.“ Ak sa teda kruto nemýlim, ale myslím, že nie, však by som ju s niekým videl. Paula len otvárala ústa, ako sa snažila vymyslieť výstižnú odpoveď, a zvyšok cesty uplynul v pokojnej, mlčanlivej atmosfére. Supela mi však za chrptom, ešte aj keď som už bol doma. Stopro šla na toho veľkého, škaredého Lukáša žalovať sestre. Who cares...

22.01

To je gól. Mám babu. Miša tak visela na každom mojom slove, že mi bolo úplne jasné, ako sa to skončí. Vybozkávala ma, až som nevedel, ako sa ohľaduplne odtiahnuť, aby som jej v tom zaujatí neublížil, ale inak som si to užíval. Parádny relax. Len by som sa asi mal spýtať Milana, čo som robil v tú noc, keď som ju spoznal, že je do mňa taká hotová. Ja si fakt pamätám len tie odstrašujúce nechty. Ale počítam s tým, že teraz už na ňu budem mať žiadaný vplyv a presvedčím ju, že jej nesvedčia. Zajtra po škole sa pôjdeme korčuľovať na hrádzu.

To je gól.

22.15

„Ty si robíš prču!“ zvolal mi do ucha Milan, keď som mu zavolať (Milan je typ, ktorý pravidelne mešká ráno do školy, lebo do noci hrá počítačové hry, takže som sa nemusel báť, že ho vyruším z nočného rituálu... ak nerátam ten hráčsky).

„Bohuprisahám, nie. A cítim si krk, budem jej musieť dohovoriť...“

Milan sa mi rehotal do ucha ako kvičiace prasa. „A ako sa bozkáva?“ zaujímalo ho.

„Je dobrá. Neverím, že som jej prvý,“ nadhodil som.

„Ty brďo... A ty si už predtým nejakú dal?“

„Jasné, tri,“ machroval som.

„Ale, kámo... Tak vrav!“ vyzval ma.

„Sorry, osobné tajomstvo,“ odpálkoval som ho. Že Miša

je prvá, ak nerátam pusinky v škôlke, nemusí vedieť. A navyše, ocino mi raz povedal, že devízou Masuba je šťastná žena a ešte šťastnejšia rodina, a o to sa ako Masubo budem snažiť.

„Len mi povedz, Milan, ako sa to vlastne začalo? Ja som sa bál, že ju nespoznám, keď som šiel na stretko, ty vole, nevedel som si vybaviť jej tvár!“

„Šťastný chlap, veď sa na teba vešajú všade, kam strčíš svoj ciferník. A čo ti ja viem, čo medzi vami bolo, ja nie som tvoj poručník, kokso. Boli sme vonku, dačo si jej povedal, prehodil jej ruku okolo pliec a ona už na tebe visela pohľadom. So ženami je to ľahké.“

„To áno,“ prikývol som. Hlavne, že on nejakú má, pomyslel som si a nechal som ho napospas Marťanom v hre.

Skrátka, mám babu, aj keď neviem, ako sa to stalo. Som dobrý.

4. 9. 2003 - štvrtok

6.01

Miláčik, prajem ti žiarivý dník, ktorého najžiarivejšou hviezdou bude naše večerné rande. Ľubkám ťa, Miška.

TOTO ma ráno zobudí, keď som mohol ešte skoro hodinu spať! Ja ju asi zabijem.

22.16

Keby som vedel, čo si dnešok pre mňa nachystal, zachoval by som sa ako baba a zostal doma.

„Lukáš, večer ideme hrať florbal a potom na pivo, ideš s nami, neee?“ zatiahol Tomáš a Filip vedľa mňa sa sklabil úsmevom, ktorý považuje za hollywoodsky. Ale Erika ho žerie.

„Sorry, už dačo mám,“ zašomral som, nie príliš nadšený, že nemôžem s nimi.

„Neblázni, ideš meniť strechu alebo čo?“ zarehotal sa Filip.
„Haha, frajerka ma čaká,“ priznal som, a ako som očakával, Tomáš, Filip, Gusto aj Tibor sa okolo mňa zhlukli a čakali detaily typu jej miery. Bolo mi blbé priznať, že nemám potuchy, tak som si vymyslel. Tie ideálne, samozrejme. Potom som sa od nich odobral, že si idem dačo kúpiť (oni sa odpratali do treťiaku k babám), a na chodbe som narazil na Paulu. Keďže mi nevenovala ani pohľad, neodpustil som si vrýpnutie: „No čo, ako to ide s Ivom?“

Nezafungovalo to. „Fajn,“ odvrkla a pokračovala v ceste.

„Budú aj zásnuby?“ zvolal som za ňou; tentoraz som mal úspech.

„Čože?“ vyhrkla.

„Fantasticky si rozumiete, tuším ťa aj doučuje...“

„Vieš čo, ty nie si normálny. Ak mi chceš pomôcť, choď za pani profesorkou Púťovou a popros ju, aby som mohla sedieť s Gabrielou. Inak mi daj pokoj, dobre?“

Zažmurkal som, a aby som svoje ohromenie zakryl, chcel som sa pristaviť pri Erike, ale tá mala oči len pre krásavca Filipa. Blee.

Dnes sme mali prvýkrát informatiku a vyzerá to tak, že to bude môj obľúbený predmet, keďže od telesnej si toho radšej veľa nesľubujem. Náš profák Balhonzky (už chápem, prečo ho nevolajú priezviskom, nikto si to meno totiž nevie zapamätať) je absolútny pohodák a nerieši, ak sa nevenujeme tomu, čomu máme, vraj naša vec, či chceme prejsť, alebo predmet opakovať. Tak sa mi to páči!

„Hej, kukni na toto,“ drgol ma Filip, tak som zaostril na vývoj ženských kriviek počas desaťročí. „Vieš si predstaviť, že toto by sa dnes promenádovalo na ulici?“ šúľal sa od smiechu Filip, ponad jeho plece aj Tominečko. Tiež som sa pri pohľade na špicaté prsia a čudesný strih plaviek zasmial, ale smiech ma prešiel pri pohľade na vylomeniny, ktoré vedľa mňa stváral Ivo. Intenzívne študoval poučky k učivu na matike prebraté-

mu dnes, ktoré som ja osobne ani nezaregistroval. Milo ma prekvapilo, že mal otvorený aj Pokec, asi nebude taký samotár, či?

Zrazu ma oslovil: „Lukáš, ty si Paulin kamarát. Vedel by si mi, prosím, povedať, či je na Pokeci?“ Prisahám Bohu, že sa to opýtal presne takto! Skoro som sa poštal. Už len preto som mu jej nick dal. A potom, samozrejme, po očku čítal jej podráždene odpovede. Krmil ju vetami o jednotkách a svojom hesle „učenie je spasenie“, čo ju dostatočne dráždilo. Mal by asi dostať školenie, ako zaujať babu. Bavilo ma to až tak, že som jej tiež napísal. Chyba.

JA: Denisa ti odkazuje, že sa chce s tebou stretnúť.

SEMKA: Ako vieš?

JA: Bývam s ňou v jednom dome, ty sklerotička!

SEMKA: A kedy?

JA: Dnes.

SEMKA: Nemôžem.

JA: Tak cez víkend. (Už jej nepíš!)

SEMKA: Stalo sa niečo? (Dokelu, mal som ju nechať tak!)

JA: Nie, som v poriadku, prečo?

SEMKA: Ja sa pýtam na Denisu!!! (Kokos, ja idiot.)

JA: Kravka sa dala vytočiť... :) (Kamuflujem.)

SEMKA: No tak...?

JA: Ste predsa kamošky, či nie?

SEMKA: Uvidím, zavolám jej.

JA: Ok, odovzdám. A čo hovoríš na Ivka?

SEMKA: To si sa ma už raz pýtal.

JA: Kravička, ale on sedí vedľa mňa, takže viem, čo ste si pýkali.

Takmer sa rozfrňukal, keď si mu neodpýkala.

SEMKA: V slove písať je mäkké i, byvolček. (Chytila sa!)

JA: To je milé. Medzi nami – skús zistiť, či sú aspoň ostatní členovia jeho rodiny normálni.

SEMKA: A ako? Mám bombastický nápad: choď k nemu domov a daj mi vedieť.

JA: Ja som heterosexuál. (Tak. Teraz som jej to vrátil. Myslím to v autobuse.)

SEMKA: Už ma to nebaví. Prečo sme na seba takí zlí?

JA: Lebo ty si kravička a ja byvolček.

SEMKA: Vieš, čo mi pripomína slovo Masubo v tvojom prípade? Masového idiota.

Svet som uvidel cez červenú clonu. Doslova, nehovorím len tak do vetra. Čudujem sa, že nikto naokolo nezačal kričať z tej páľavy, ktorá vo mne vrela. Ona si dovoľí urážať náš rod? Ona si dovoľila povedať, že jej honosný rod Masubovcov pripomína masových idiotov?! A čo tak vrahov?! My Masubovci, prastarý rod, ktorý siaha stáročia do histórie Slovenska, keď si naši prapraprapredkovia vyslúžili úctu samotných vplyvných grófov, vďaka ktorým vlastníme kusy úrodnej pôdy? Keď cieľom Masuba bolo mať naozaj šťastnú ženu a urobiť všetko pre blahobyt detí? A ona povie toto?!!! Zaplatí!

Taký som bol nasratý, že zvyšok dňa mi preletel v opare. Ešte k tomu som nemohol ísť ani na ten florbal, lebo som musel ísť za Mišou, hoci v tej chvíli by mi najviac prospelo vyzúriť sa údermi do lopty. Viem, že som bol vyslaný do druhého ivt, kde majú hodinu baby s Bolunom (tak Paule treba!), viem, že som sa pri nej zastavil, ale vôbec netuším, či som aj niečo spravil alebo povedal. Viem, že ďalšia hodina, fyzika, sa tiež ukázala nesmierne zaujímavo riešená, keďže nám naňu dali Bolunovu manželku, ktorá svojho muža zjavne tak nenávidí, až nenávidí každého, koho manželík učí. A viem, že na záver dňa som ležal s Mišou v tráve a liezlo po nás všetko, čo mohlo, zízali sme do neba plného hviezd, v ktorých som videl skryté obrazce úkonov, čo spravím Paule za zhanobenie svojej rodiny, a že ma Miša zjavne bozkávala, lebo som si doma našiel stopy na krku. Aspoňže tentoraz nie od nechtov.

To som ale šťastný chlap.

5. 9. 2003 – piatok

21.27

Práve som sa vrátil z posilky, cielene som sa tam šiel rozbiť, aby som nerozbil náš dom. Po dnešnom zážitku a po tom, čo som Semokovú mal naďalej pod nosom u nás doma. Zostal som v posilke štyri hodky, Milan aj Andrej odišli po dvoch. Pekne som si dával do tela a im som povedal, že som sa prejedol čokolády a musím to zo seba vydať. Aj tak si myslia svoje – že som taký rachnutý do Miše (ktorej meno mi blikalo na displeji mobu počas dvoch hodín deväťkrát), že kvôli nej chcem vyzeráť ako Schwarzenegger. Fúj, to by sme mali ich divokú fantáziu.

Problém je v inom. Sám seba som zošokoval. Trasú sa mi ruky, ale to určite len z toho činkového náporu. Napíšem to sem, aj tak to nikto nebude čítať. Raz to spálím a popol rozprášim.

Po prekvapivo normálnej geografii s nejakou Nádherou (volá sa Náherová, nie som drzý!) a upotenej litike, ktorú sme mali namiesto slovenčiny, kde Stolaková skúšala Filipa a ten sa potil viac ako ja dnes v posilke, som sa už neovládal a vyštartoval za Paulou na chodbu. Plánoval som urobiť len drobné bububu a upozorniť ju, aby si naše meno viac nebrala do... pusy, slušne povedané, ale keďže sa tvárila, že ma nepočuje, schmatol som ju za plecía. To ju tak vyviedlo z rovnováhy, že nejako sebou šmarila chrptom o stenu.

„Hento mi zaplatíš!“ zašepkal som.

„Čo odo mňa chceš? Pusti ma!“ Znela fakt vydesene. Trošku som jej chcel pridať, tak som povedal: „Nepustím. Musíš mi zaplatiť.“

„Peniaze mám v triede. A nič ti nedám!“

Skoro som sa rozosmial, ale udržal som si vážnu tvár. Na čo to dievčisko ešte nepríde? „Prachy si zožer.“

„Tak čo vlastne chceš?!“

V duchu som sa pobavene usmial a povedal som si, že si nedám ujsť výraz jej tváre, keď si bude myslieť, že ju chcem po-

bozkať. Tak som sa k nej nahol a so slovami, že „toto“, som sa priblížil k jej perám. Zdrevenela a aj ja. Nejakو som nečakal, že... Že by som ju naozaj dokázal pobožkať.

Tak. A je to vonku.

Vďakabohu sa vtedy objavil Tomáš s priblížym hurónskym rehotom, či vraj balím Ivovu frajerku. Odskočil som od nej, akoby na mňa vytiahla paralyzér, ale keď prišla Tamara a zavesila sa Tominečkovi okolo krku, trošku som sa spamätal.

„Nabudúce... si daj bacha,“ zašomral som ponad plece, ale nie som si istý, či ma počula. Nechcel som, aby mi videla do tváre, cítil som, ako mi horia líca. Chápete, mne!

„Hej, Lukáš,“ sprisahanecky na mňa žmurkol Tomáš. „Balíš Ivovu frajerku?“

Pozrel som sa na Tomáša, či má všetkých päť pohromade, ale keď na nás viseli očami aj ostatní chalani vrátane Gusta, nonšalantne som odvetil: „Bláznite? Veď je to najlepšia kamoška mojej ségry, preboha!“ Prežehnal som sa a oni vyčarili absolútne zdesené fejsy. Úspešne zakamuflované. K ich rozptýleniu prispela aj nemčina, kde nám Bedánka naservírovala mimoriadne náročný článok plný chýb o brémskych muzikantoch, ktoré sme mali nájsť.

„Bráško, je rad na tebe umyť tú horu riadov!“ vtrhla mi do izby ségra, až som nadskočil a zhodil zápisník na zem. Celý červený som na ňu pozrel; našťastie sa nezdá, že by si uvedomila, že v piatok večer niečo píšem. To by bol trapas. Hlavne v ústach mojej neskutočnej príbuznej.

„Sorry, v tejto chvíli si vôbec necítim ruky po posilke, umyjem zajtra,“ odvrkol som.

„Skús, a ocino ťa zabije, aspoň bude pokoj,“ podarene sa usmiala.

Zavrčal som, zdvihol som sa zo stoličky a na zápisník na zemi som nohou nenápadne presunul ďalšiu horu papierov, myslím, že to boli cvičenia z angličtiny. „Venuj sa tej svojej kamoške, prosím ťa,“ vypoklonkoval som ju zo svojho kráľovstva.